

розвинені країни допускають подвійне громадянство, наприклад США, хоча законодавство не містить поняття «подвійне громадянство». Дозволено подвійне громадянство також у Греції та Туреччині. Деякі країни укладають угоду з іншими країнами про подвійне громадянство. Наприклад Чилі уклала угоду про подвійне громадянство з Іспанією.

Але є і держави, вийти з громадянства яких неможливо. Наприклад, згідно з цивільним кодексом Ірану, відмовитися від іранського громадянства практично неможливо. І його отримання в багатьох випадках не залежить від волі людини: будь-хто, у кого батько - іранський громадянин, автоматично теж вважається громадянином цієї країни. І не важливо, де народилася і де проживає ця людина - в Ірані чи за його межами [1].

Враховуючи вищевикладене можна зазначити, що для вирішення питання подвійного громадянства слід враховувати не тільки національне законодавство але норми і принципи міжнародного права, так як на норми і принципи, що регламентують питання подвійного громадянства впливають різні чинники такі як історичні, правові, культурні та інші.

Історія України свідчить про те, що на території України в різні часи і в сучасний час проживає багато національностей. Крім того міграційні процеси, що посилюються в останні роки, а саме виїзд працездатного населення з території України, в процесі чого відбувається припинення громадянства України, викликає необхідність переглянути норми та принципи національного права стосовно єдиного або подвійного громадянства враховуючи, що в українському суспільстві є запит на подвійне громадянство.

Список використаних джерел:

1. Конституція України 1996 року посилка на електронний сайт - zakon.rada.gov.ua
2. Закон України «Про громадянство України від 15 січня 2001 року посилка на електронний сайт - zakon.rada.gov.ua
3. Українці хочуть подвійне громадянство і паспорт ЄС: умови і переваги. <https://fakty.com.ua/ua/ukraine>
4. Подвійне громадянство у світі: дозволено часто, але не завжди і не всім <https://www.dw.com/uk/podviine-hromadianstvo-v-sviti-dozvoleno>

УЛЯНЧЕНКО Ю.О.

ад'юнкт кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ

ЩОДО ПРОБЛЕМ РЕАЛІЗАЦІЇ ТА ЗАХИСТУ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ

Одним із основних засад функціонування держави є верховенство права, законність та гуманність, повага до людини та її конституційних прав і свобод. Відтак, особливий науковий і практичний інтерес становить дослідження правових механізмів забезпечення прав і свобод у світі, в Україні тощо. В умовах

агресії Російської Федерації проти України на Донбасі, проведення Операції об'єднаних сил на сході України, окупації територій Автономної Республіки Крим і міста Севастополя, зростання кількості правопорушень у сфері захисту прав і свобод громадян стає викликом забезпечення належного рівня правопорядку в Україні. Одним із шляхів його досягнення є комплексний аналіз правової природи, витоків формування, стану нормативно-правової бази та організаційно - правового забезпечення прав і свобод громадян, реформування органів правопорядку з урахуванням міжнародного досвіду.

На сьогодні актуальним питанням для світової спільноти є захист прав і свобод кожної людини. Без них неможливі ні людське співіснування, ні самореалізація людини. У світлі останніх подій сьогодні (Революція Гідності, АТО, ООС) зазначена проблема особливо гостро постає для України, держави, яка, незважаючи на суттєві перешкоди, рухається шляхом демократичних змін, становлення справжнього народовладдя. Визначальною рисою сучасного етапу розвитку України є реформування різних сфер соціального життя, насамперед у сфері правоохоронної діяльності. Удосконалення діяльності правоохоронних органів в умовах сучасних внутрішніх і зовнішніх викликів національній безпеці, приведення їх у відповідність до сучасних реалій суспільних відносин, стандартів розбудови демократичної правової держави і становлення громадянського суспільства є центральним елементом.

10 грудня 1948 р., Генеральною Асамблеєю ООН була ухвалена «Загальна декларація прав людини», в якій вперше у світовій історії були визначені головні права і свободи людини [1].

Права людини – це моральні права, які має кожна особа у світі просто лише завдяки тому, що він або вона є людиною. Вимагаючи дотримання наших прав людини, ми морально вимагаємо, зазвичай від уряду нашої країни, не робити чогось, тому що це є втручанням у мою особисту сферу, посяганням на мою особисту гідність. Ані інша людина, ані будь-який уряд не можуть позбавити нас наших прав і свобод.

Система конституційних прав людини і громадянина в Україні охоплює теоретично максимально всеосяжний спектр прав і свобод у виборі способів і засобів життєдіяльності кожної людини, що проживає чи перебуває в нашій країні. І це, безумовно, позитивне надбання нашого суспільства. Однак практична реалізація та захист цих прав і свобод майже щоразу наштовхуються на значні перепони і перешкоди, що мають як об'єктивний, так і суб'єктивний характер та є підґрунтям для невирішених проблем у цій сфері.

До проблем реалізації та захисту прав і свобод людини і громадянина в Україні в контексті верховенства права можна віднести:

низький рівень правової культури і правової свідомості переважної більшості членів нашого суспільства;

незадовільний рівень зовнішнього виховного впливу на кожну людину з боку суспільства та самовиховання за наявності у багатьох людей реального відчуття власної честі та гідності;

низький рівень дотримання правопорядку (законності) у житті суспільства і держави та беззастережної відповідальності кожної без винятку особи перед собою і оточенням за процес і результати своєї діяльності;

нерівноправність гілок та органів державної влади та недосконалість функціонування місцевого самоврядування територіальних громад у реальному житті;

низький рівень професіоналізму у сфері політичного та державного менеджменту і його виняткова залежність від особистих й групових (кланових) інтересів;

відсутність чіткої структурованості громадянського суспільства і громадського контролю за діяльністю всіх органів державної влади;

високий рівень корупції на всіх рівнях і щаблях державного і суспільного життя та відсутність політичної волі у його зменшенні;

відсутність прямої обопільної залежності між людиною і громадянином та державою і суспільством [2].

Саме верховенство права як універсальний феномен формування оптимальної збалансованості суспільних, особистісних і державних відносин надає можливість кожній людині зреалізувати в повному обсязі власні права і свободи [3; 4; 5]. В цьому контексті світове співтовариство накопичило достатній досвід втілення верховенства права в державах із розвинутими правовими системами та демократичними формами і методами державного устрою і правління. Треба адаптувати ці світові і національні правові цінності до реалій нашого суспільного і державного життя та проявити політичну, корпоративну та індивідуальну волю і стійкість у їх запровадженні, долучивши до цієї важкої та довготривалої роботи весь механізм державної влади і громадянського суспільства України.

Список використаних джерел:

1. Мартинов А. Ю. . Загальна декларація прав людини 1948 // Енциклопедія сучасної України : у 30 т. / ред. кол. І. М. Дзюба [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2001–2020. — ISBN 944-02-3354-X.
2. Сущенко В. Проблеми реалізації та захисту прав і свобод людини та громадянина в Україні / Наукові записки НаУКМА. Том 129. Юридичні науки, 2006. – С. 28–32.
3. Дворкін Роналд. Серйозний погляд на права / Роналд Дворкін ; пер. з англ. А. Фролкін. – К. : Основи, 2001. – 519 с.
4. Козюбра М. І. Права людини і верховенство права / М. І. Козюбра // Право України. – 2010. – № 2. – С. 24–35.

5. Таманага Б. Верховенство права : історія, політика, теорія /Браян Таманага перекл. з англ. А. Іщенка. – К. : Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2007. – 208 с.

ФІЛІПЕНКО І. В.

курсантка Навчально-наукового інституту № 2 Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник:

СЬОХ К. Я.,

доцент кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

ПРАВОВІ МЕХАНІЗМИ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Протягом всього існування людства залишається питання прав людини, можливість їх реалізації та захисту. Утвердження, забезпечення, реалізація прав людини є важливим показником, що вказує на демократичність та соціальність держави, а також на те, що така держава є правовою. Гарантії дотримання прав людини та їх захисту закріплені як в національних, так і в міжнародних нормативних актах.

Конституція України передбачає, що «права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і напрями діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави» (ст. 3).

Ст. 3 Конституції положенням, наголошуючи на тому, що «утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави».

Права і свободи людини і громадянина, що закріплені в чинній Конституції України, не є вичерпними, тобто в майбутньому система прав і свобод може бути розширена і вдосконалена. Проголошення на конституційному рівні захисту прав і свобод людини як вищої соціальної цінності означає кореспондуючий обов'язок держави утворювати спеціальні установи з охорони таких прав і свобод: суди, органи охорони громадського порядку, прокуратуру, інститут Уповноваженого Верховної Ради з прав людини, визначити основи їхнього правового статусу в Конституції України, інших нормативно-правових актах. Гарантом прав і свобод людини і громадянина виступає Президент України (ст. 102), обов'язок вживати заходів щодо їх забезпечення покладений на Кабінет Міністрів України (п. 2 ст. 116). Правозахисна функція виступає головною в діяльності судової влади, а місцеві державні адміністрації на відповідній території зобов'язані забезпечувати законність і правопорядок, дотримання прав і свобод громадян (п. 2 ст. 119).

Слід зауважити, що за роки незалежності в нашій державі утворена досить задовільна законодавча база по правах людини і громадянина. Перш за все, як